

Bâlciul deșertăciunilor și fascinațiile lui

29 iulie 2004

Gili Cârstea

Adus la exasperare de capriciile sfinților, Pavel se plângea odată că apostolii au ajuns cei mai de pe urmă oameni din lume, niște „osândiți la moarte” în spectacolul pe care Dumnezeu îl proiectează pentru „lume, îngeri și oameni” (1 Cor 4:9).

Nici nu știa cât de aproape era de adevăr. Dumnezeu chiar așa ceva Și-a dorit. El a pregătit cu răbdare și suferință un spectacol grandios, în care urmașii lui Hristos din ultima generație să ajungă în lumina reflectoarelor inter-galactice pentru o ultimă și decisivă demonstrație că, fiind părtaș de natură divină, omul poate trăi fără păcat. Universul, adică îngerii și oamenii, aveau nevoie să înțeleagă că locuirea Duhului Sfânt în inimă nu este un sistem de control, ci conexiunea la viață, fericire, libertate, putere, informație. Convinși de Hristos că aceasta este calea spre neprihănire autentică, credincioșii ultimei generații, în ciuda defectelor lor cumplite, au acceptat ceea ce mulțimi de îngeri au refuzat la începutul mării controversate. Spectacolul va fi atât de convingător, încât chiar marele rebel va recunoaște că temeliile neprihănirii sunt de nezguduit.

Este adevărat, acești oameni vor avea, în timpul demonstrației, statutul de „osândiți la moarte,” deoarece lumea aceasta nu apreciază un Dumnezeu venit în trup. Dar acest impediment trecător nu va afecta măreția spectacolului. Îngerii și oamenii vor avea o a doua ocazie să vadă cum se comportă „lumea aceasta” cu neprihănirea veșnică în trupul muritor. Vor vedea din nou fața ascunsă a caracterului lui Satana și scopul misiunii lui, acela de a-L omorî pe Dumnezeu. Dar mai ales, vor fi fascinați de ceea ce poate face neprihănirea, venind să locuiască în „cortul acesta” de lut, strivit și mutilat de toate experimentele duhurilor răutății. Va fi cel mai grandios spectacol al tuturor timpurilor, o încoronare a creațiunii, un ultim acord în simfonia refacerii chipului lui Dumnezeu în om. Pentru așa ceva, îngerii ar schimba bucuroși locurile cu noi.

Ce face biserica în acest timp al tensiunilor finale? Participă cu o candoare dezarmantă la bâlciul deșertăciunilor. Și-a descoperit o nouă obsesie: Libertatea religioasă la braț cu fiicele Babilonului. Laodicea crede că va salva poporul dacă mai obține la negocieri ceva drepturi pentru sfinți. Ea face alianțe cu Asiria și Egiptul fără să-i pese că, prin culise, negociatorii lor se tăvălesc de răs în fața prestației de cartier a sindicaliştilor noștri. Eforturile noastre de a pregăti un loc mai bun pentru biserica rămășiței în secolul 21 sunt aplaudate la scenă deschisă în adunarea popoarelor. Școlile noastre pregătesc mai mult cadre care să ancoreze biserica în societatea modernă, decât străjeri pentru zidurile Sionului. Revistele noastre nu scapă nici o ocazie de a anunța triumfător numirea unui nou adventist în vreo poziție publică, dând impresia că acesta ar fi scopul final al mișcării advente. Ni se spune mereu că biserica dobândește tot mai

mult prestigiu, putere și influență în societate. Diplomele de merit și premiile internaționale sunt căutate și dorite în toate departamentele lucrării, de la teologie la asistență socială. Lumea ne aplaudă. Nu așa se ajunge „capul și nu coada”?

În locul spectacolului grandios al neprihănirii, noi alegem mereu bâlciul deșertăciunilor. O asemenea desfătare în derizoriu este o premieră absolută în toată istoria marii controversă.
